

ΤΟ
ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
Τμήμα 14ο Τριμελές

Αποτελούμενο από τους: Φώτιο Κατσίγιαννη, Πρόεδρο Εφετών Δ.Δ., Κωνσταντίνο Νικολάου (Εισηγητή) και Γκιούλα Κιουρουιάν, Εφέτες Διοικητικών Δικαστηρίων και γραμματέα την Χαρίκλεια Καραγιάννη, δικαστική υπάλληλο,

συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριο του στις 14 Μαρτίου 2012, για να δικάσει την από 3 Οκτωβρίου 2011 (αριθμ. καταχ.1463/4-10-2011) προσφυγή,

της Ανώνυμης Εταιρείας με την επωνυμία “ΛΑΒΑ ΜΕΤΑΛΛΕΥΤΙΚΗ & ΛΑΤΟΜΙΚΗ Α.Ε.” που εδρεύει στην Παιανία Αττικής (19,3 χ.λ.μ. Μαρκοπούλου), η οποία παραστάθηκε με τους πληρεξουσίους της δικηγόρους Ιωάννη Δρυλλεράκη και Κλεομένη Γιαννικα,

κατά της Επιτροπής Ανταγωνισμού, που εδρεύει στην Αθήνα (οδός Κότσικα αριθμ. 1^α), η οποία δεν εμφανίσθηκε στο ακροατήριο, αλλά λογίζεται ότι παραστάθηκε μετά της υποβολή της από 12-3-2012 έγγραφης δήλωσης του πληρεξουσίου δικηγόρου Βασιλείου Καραγιάννη, βάσει του άρθρου 133 παρ.2 του Κ.Δ.Δ.

Εξάλλου, άσκησε παρέμβαση η Ανώνυμη Εταιρεία με την επωνυμία “ΕΛΚΕΤΕΚ Α.Ε. Εμπορίου, Κατασκευών, Τουρισμού, Συμβούλων και Τεκμηρίωσης”, που εδρεύει στο Καψάλι Κυθήρων, η οποία παραστάθηκε με τον πληρεξουσιό της δικηγόρο Ιωάννη Σίμο.

Το Δικαστήριο άκουσε το διάδικο που παραστάθηκε, ο οποίος ζήτησε όσα αναφέρονται στα πρακτικά,

μελέτησε τη δικογραφία και

Αριθμός απόφασης: 3793/2012

σκέφθηκε σύμφωνα με το νόμο.

1. Επειδή, για την άσκηση της υπό κρίση προσφυγής καταβλήθηκε το προβλεπόμενο παράβολο (υπ' αριθμ. 1193118-22, σειράς Α', ειδικά έντυπα παραβόλου).

2. Επειδή, με την προσφυγή αυτή ζητείται, παραδεκτώς, η ακύρωση, άλλως η τροποποίηση, της υπ' αριθμ. 517/VI/2011 αποφάσεως της Επιτροπής Ανταγωνισμού (σε Ολομέλεια), με την οποία: Α. Διαπιστώνεται, σε βάρος της προσφεύγουσας εταιρείας, παράβαση α) των άρθρων 2 του ν. 703/1977 και 86 της Συνθήκης ΕΟΚ (ήδη 102 Σ.Λ.Ε.Ε.) αφενός για απαγόρευση – παρεμπόδιση παράλληλων εξαγωγών και αφετέρου για παροχή έκπτωσης πίστωσης κατά τα χρονικά διαστήματα από 20-7-1999 έως 31-12-1995 και από 5-7-1991 έως 31-12-1992 αντίστοιχα και β) των άρθρων 1 του ίδιου ως άνω νόμου και 85 της προαναφερόμενης Συνθήκης (101 Σ.Λ.Ε.Ε.) για απαγόρευση – περιορισμό παθητικών πωλήσεων κατά τη χρονική περίοδο από 20-7-1990 έως 31-12-1995. Β. Υποχρεώνεται η εταιρεία αυτή να παύσει τις ανωτέρω παραβάσεις και απευθύνεται σ' αυτή σύσταση να παραλείπει ανάλογες συμπεριφορές στο μέλλον. Γ. Επαπειλείται σε βάρος της πρόστιμο για καθεμία παράβαση, σε περίπτωση, τυχόν συνέχισης ή επανάληψης αυτών, ίσο προς το 3% των ακαθαρίστων εσόδων της προηγούμενης των παραβάσεων χρήσεως.

3. Επειδή, περαιτέρω, στην παρούσα δίκη μετ' εννόμου συμφέροντος και εν γένει παραδεκτώς παρεμβαίνει υπέρ της Επιτροπής Ανταγωνισμού η εταιρεία (ΕΛΣΙΜΕΤ ΑΕ μετονομασθείσα σε ΕΛΚΕΤΕΚ ΑΕ) που υπέβαλε την καταγγελία, επί της οποίας εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση (βλ. σχετ. τα υπ' αριθμ. 1194786-90, σειράς Α', ειδικά έντυπα παραβόλου και τις υπ' αριθμ. 720 και 9621/7-3-2012, εκθέσεις επιδόσεως των δικαστικών επιμελητών Αναστασίας Ζουγανέλη και Ιωάννη Παπαπωνσταντίνου αντίστοιχα.

4. Επειδή, στο άρθρο 2 του ν. 703/1977 “Περί ελέγχου μονοπωλίων και ολιγοπωλίων και προστασίας του ελεύθερου ανταγωνισμού” (ΦΕΚ 278 τ. Α') ορίζεται ότι: “Απαγορεύεται η υπό μιας ή περισσότερων επιχειρήσεων καταχρηστική εκμετάλλευσις της δεσποζούσης θέσεως αυτών επί του συνόλου

Αριθμός απόφασης: 3793/2012

ή μέρους της αγοράς της χώρας. Η καταχρηστική αυτή εκμετάλλευσις δύναται να συνίσταται ιδία: α) εις τον άμεσον ή έμμεσον εξαναγκασμόν προς καθορισμόν είτε των τιμών αγοράς ή πωλήσεως είτε άλλων μη ευλόγων όρων συναλλαγής, β) εις τον περιορισμόν της παραγωγής, της καταναλώσεως ή της τεχνολογικής αναπτύξεως επί ζημία των καταναλωτών, γ) εις την εφαρμογήν ανίσων όρων δι' ισοδυνάμους παροχάς, ιδία εις την αδικαιολογήτον άρνησιν πωλήσεων, αγορών ή άλλων συναλλαγών, κατά τρόπον ώστε επιχειρήσεις τινές να τίθενται εις μειονεκτικήν εν των ανταγωνισμώ θέσιν, δ) εις την εξάρτησιν της συνάψεως συμβάσεων εκ της παρά των αντισυμβαλλομένων αποδοχής προσθέτων παροχών ή συνάψεως προσθέτων συμβάσεων, αι οποίαι, κατά την φύσιν των ή συμφώνως προς τας εμπορικής συνηθείας, δεν συνδέονται μετά του αντικειμένου των συμβάσεων τούτων”. Εξάλλου, η Συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας προβλέπει στο άρθρο 82 (όπως το άρθρο αυτό επαναριθμήθηκε σύμφωνα με το άρθρο 12 και τους πίνακες αντιστοιχιών του παραρτήματος της Συνθήκης του Άμστερνταμ, η οποία κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 2691/1999, ΦΕΚ 47 τ. Α' – ήδη άρθρο 102 της Σ.Λ.Ε.Ε.) ότι: “Είναι ασυμβίβαστή με την κοινή αγορά και απαγορεύεται, κατά το μέτρο που δύναται να επηρεάσει το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών, η καταχρηστική εκμετάλλευση από μία ή περισσότερες επιχειρήσεις της δεσπόζουσας θέσης τους εντός της κοινής αγοράς ή σημαντικού τμήματός της. Η κατάχρηση αυτή δύναται να συνίσταται ιδίως: α) στην άμεση ή έμμεση επιβολή μη δικαίων τιμών αγοράς ή πωλήσεως ή άλλων όρων συναλλαγής, β) στον περιορισμό της παραγωγής, της διαθέσεως ή της τεχνολογικής αναπτύξεως επί ζημία των καταναλωτών, γ) στην εφαρμογή ανίσων όρων επί ισοδυνάμων παροχών έναντι των εμπορικώς συναλλασσομένων, με αποτέλεσμα να περιέρχονται αυτοί σε μειονεκτική θέση στον ανταγωνισμό, δ) στην εξάρτηση της συνάψεως συμβάσεων από την αποδοχή, εκ μέρους των συναλλασσομένων, προσθέτων παροχών που εκ φύσεως ή σύμφωνα με τις εμπορικές συνήθειες δεν έχουν σχέση με το αντικείμενο των συμβάσεων αυτών.”

5. Επειδή, κατά πάγια κοινοτική νομολογία, δεσπόζουσα θέση, κατά την έννοια του άρθρου 82 της ΣυνθΕΚ, κατέχει μία επιχείρηση που, λόγω της

Αριθμός απόφασης: 3793/2012

οικονομικής ισχύος της, έχει τη δυνατότητα να παρεμποδίζει τη διατήρηση συνθηκών αποτελεσματικού ανταγωνισμού στην οικεία αγορά και να υιοθετεί ανεξάρτητη συμπεριφορά έναντι των ανταγωνιστών της, των πελατών της και, τελικά, των καταναλωτών (απόφαση του Δικαστηρίου της 14^{ης} Φεβρουαρίου 1978, C-27/76, United Brands και United Brands Continental κατά Επιτροπής σκέψη 65, απόφαση του Πρωτοδικείου της 17^{ης} Σεπτεμβρίου 2007, T. 201/04, Microsoft κατά Επιτροπής, σκέψη 229). Συναφώς, δεσπόζουσα θέση έχει μία επιχείρηση όταν διαθέτει την πραγματική δυνατότητα να εμποδίζει τον αποτελεσματικό ανταγωνισμό στο σύνολο ή μέρος της αγοράς αυτής, δηλαδή να επηρεάζει μονομερώς τους όρους αυτής. Έχει γίνει δεκτό ότι μία επιχείρηση που τελεί σε κατάσταση πραγματικού μονοπωλίου σε μία ορισθείσα σχετική προϊόντική και γεωγραφική αγορά κατέχει δεσπόζουσα θέση (C-7/97, Oscar Bronner, σκέψη 35, C-7/82, GVL κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής, σκέψη 44, C-241/91P, RTE κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής, σκέψη 47). Επίσης, η δραστηριοποίηση μιας εταιρείας τόσο στην αγορά προηγούμενης όσο και στην αγορά επόμενης βαθμίδας διευκολύνει τη θεμελίωση δεσπόζουσας θέσης (C-27/76, σκέψεις 58, 67, 70-72). Η ύπαρξη δεσπόζουσας θέσης προκύπτει εν γένει από τη συνδρομή πολλών παραγόντων. Τα ιδιαίτερος σημαντικά μερίδια αγοράς συνιστούν, αφ' εαυτών, πλην εξαιρετικών περιστάσεων, απόδειξη ύπαρξης δεσπόζουσας θέσης. Συγκεκριμένα, η κατοχή ιδιαίτερα σημαντικού μεριδίου αγοράς για ικανό χρονικό διάστημα θέτει την επιχείρηση, λόγω του όγκου παραγωγής και προσφοράς που αντιπροσωπεύει, σε κατάσταση ισχύος που την καθιστά υποχρεωτικό εταίρο και της εξασφαλίζει την ανεξαρτησία συμπεριφοράς που χαρακτηρίζει τη δεσπόζουσα θέση (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 3^{ης} Ιουλίου 1991, C-62/86, AKZO κατά Επιτροπής, σκέψη 60, της 13^{ης} Φεβρουαρίου 1979, C-85/76, Hoffmann – La Roche κατά Επιτροπής, σκέψη 41 και απόφαση του Πρωτοδικείου της 23^{ης} Οκτωβρίου 2003, T-65/98, Van den Bergh Foods κατά Επιτροπής, σκέψη 154). Περαιτέρω, κατά τη νομολογία των ανωτέρω Δικαστηρίων, οι διατάξεις του άρθρου 82 της ΣυνθΕΚ, ενώ δεν ορίζουν την έννοια της καταχρηστικής συμπεριφοράς, περιορίζονται στην ενδεικτική απαρίθμηση ορισμένων μορφών καταχρηστικής συμπεριφοράς

Αριθμός απόφασης: 3793/2012

από επιχείρηση που κατέχει δεσπόζουσα θέση στην αγορά. Σκοπός όμως των διατάξεων αυτών είναι τόσο η προστασία του συστήματος της ελεύθερης αγοράς όσο και η προστασία της οικονομικής ελευθερίας των τρίτων. Εντός των πλαισίων αυτών, γίνεται δεκτό ότι η καταχρηστική εκμετάλλευση της δεσπόζουσας θέσης επιχείρησης κρίνεται με βάση την αντικειμενική συμπεριφορά της, εφόσον αυτή της επιτρέπει να επηρεάζει τη δομή της αγοράς (σχετικής ή παραπλήσιας), στην οποία, λόγω της παρουσίας της ίδιας της επιχείρησης, ο ανταγωνισμός είναι ήδη εξασθενημένος και η τελευταία παρεμποδίζει τη διατήρηση του επιπέδου του εναπομένου ανταγωνισμού ή την ανάπτυξή του με τη βοήθεια μέσων διαφορετικών από αυτά που διέπουν ένα φυσιολογικό ανταγωνισμό των προϊόντων ή υπηρεσιών βάσει των παροχών των επιχειρηματιών (π.ρ.β.λ. ανωτέρω αποφάσεις ΔΕΚ AKZO κατά Επιτροπής, σκέψη 69, Hoffman – La Roche κατά Επιτροπής, σκέψη 91, Τα-83/91 TetraPak κατά Επιτροπής, σκέψεις 114-115). Επομένως, κρίσιμο μιας συμπεριφοράς ως καταχρηστικής δεσπόζουσας θέσης αποτελεί η ίδια η συμπεριφορά, αντικειμενικώς λαμβανόμενη και όχι τα κίνητρα και ο σκοπός της, τα οποία συνιστούν απλώς ελαφρυντικό ή επιβαρυντικό παράγοντα, ενώ αρκεί η συμπεριφορά αυτή να τείνει να περιορίσει τον ανταγωνισμό, δηλαδή να είναι ικανή ή να ενδέχεται να έχει τέτοια αποτέλεσμα (π.ρ.β.λ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 30^{ης} Σεπτεμβρίου 2003, T- 203/2001, Michelin κατά Επιτροπής, σκέψη 239). Ως εκ τούτου, για τη στοιχειοθέτηση της παράβασης των προαναφερόμενων διατάξεων δεν είναι αναγκαίο να αποδειχθεί ότι η καταχρηστική εκμετάλλευση της δεσπόζουσας θέσης κάποιας επιχείρησης έχει συγκεκριμένο αποτέλεσμα στις οικείες αγορές, αλλά αρκεί να αποδειχθεί ότι η καταχρηστική συμπεριφορά της τείνει να περιορίσει τον ανταγωνισμό, δηλαδή ότι αυτή μπορεί να έχει τέτοιο αποτέλεσμα ανεξαρτήτως του αν αυτό δεν επήλθε τελικά (π.ρ.β.λ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 17^{ης} Δεκεμβρίου 2003, T-219/1999, British Airways plc κατά Επιτροπής, σκέψεις 293 και 297).

6. Επειδή, στη συνέχεια, το άρθρο 1 του προαναφερομένου νόμου 703/1977 προβλέπει ότι: “1. Απαγορεύονται πάσαι αι συμφωνία μεταξύ επιχειρήσεων, πάσαι αι αποφάσεις ενώσεων επιχειρήσεων και οιασδήποτε

Αριθμός απόφασης: 3793/2012

μορφής ενηρμονισμένη πρακτική επιχειρήσεων αι οποίαι έχουν ως αντικείμενον ή αποτέλεσμα την παρακώλυσιν, τον περιορισμόν ή την νόθευσιν του ανταγωνισμού, ιδία δε αι συνιστάμεναι εις: α) τον άμεσον ή έμμεσον καθορισμόν των τιμών αγοράς ή πωλήσεως ή άλλων όρων συναλλαγής, β) τον περιορισμόν ή τον έλεγχο της παραγωγής, της διαθέσεως της τεχνολογικής αναπτύξεως ή των επενδύσεων, γ) την κατανομήν των αγορών ή των πηγών εφοδιασμού, δ) την κατά τρόπον δυσχεραίνοντα την λειτουργίαν του ανταγωνισμού, εφαρμογήν εν τω εμπορίω άνισων όρων δι' ισοδυνάμους παροχάς, ιδία δε την αδικαιολόγητον άρνησιν πωλήσεως, αγοράς ή άλλης συναλλαγής, ε) την εξάρτησιν συνάψεως συμβάσεων εκ της παρά των αντισυμβαλλομένων αποδοχής προσθέτων παροχών, αι οποίαι, κατά την φύσιν των ή συμφώνως προς τα εμπορικάς συνηθείας δεν συνδέονται μετά του αντικειμένου των συμβάσεων τούτων. 2.....”. Στο αντίστοιχο δε άρθρο 81 της ΣυνθΕΚ (ήδη 101 της Σ.Λ.Ε.Ε.) ορίζονται τα ακόλουθα: “1. Είναι ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά και απαγορεύονται όλα οι συμφωνίες μεταξύ επιχειρήσεων, όλες οι αποφάσεις ενώσεων επιχειρήσεων και κάθε εναρμονισμένη πρακτική, που δύναται να επηρεάσουν το εμπόριο μεταξύ Κρατών μελών και που έχουν ως αντικείμενο ή ως αποτέλεσμα την παρεμπόδιση, τον περιορισμό ή την νόθευση του ανταγωνισμού εντός της κοινής αγοράς και ιδίως εκείνες οι οποίες συνίστανται: α) Στον άμεσο ή έμμεσο καθορισμό των τιμών αγοράς ή πωλήσεως ή άλλων όρων συναλλαγής, β) στον περιορισμό ή στον έλεγχο της παραγωγής, της διαθέσεως, της τεχνολογικής αναπτύξεως ή των επενδύσεων, γ) στην κατανομή των αγορών ή των πηγών εφοδιασμού, δ) στην εφαρμογή άνισων όρων επί ισοδυνάμων παροχών, έναντι των εμπορικώς συναλλασσομένων, με αποτέλεσμα να περιέρχονται αυτοί σε μειονεκτική θέση στον ανταγωνισμό, ε) στην εξάρτηση της συνάψεως συμβάσεων από την αποδοχή, εκ μέρους των συναλλασσομένων, πρόσθετων παροχών που εκ φύσεως ή σύμφωνα με τις εμπορικές συνηθείες δεν έχουν σχέση με το αντικείμενο των συμβάσεων αυτών....”.

7. Επειδή, τα ανωτέρω άρθρα (1 του ν. 703/1977 και 85 της ΣυνθΕΚ) καλύπτουν όλες τις συμφωνίες που περιορίζουν τον ανταγωνισμό και δεν

Αριθμός απόφασης: 3793/2012

διακρίνουν ανάμεσα σε συμφωνίες που συνάπτονται μεταξύ ανταγωνιστών που δρουν στο ίδιο οικονομικό επίπεδο (οριζόντιες) ή μεταξύ επιχειρήσεων που δραστηριοποιούνται σε διαφορετικό (κάθετες – C-56 και 58/64, Etablissements Consten and Grundig κατά Επιτροπής παρ. 4 (περίληψης) και παρ. 339). Ειδικότερα, οι προεκτεθείσες διατάξεις του ανταγωνισμού, τόσο σε κοινοτικό όσο και σε εθνικό επίπεδο, έχουν εφαρμογή σε κάθετες συμφωνίες μεταξύ προμηθευτών και διανομέων (μη γνησίων αντιπροσώπων στο κοινοτικό δίκαιο), καθόσον μόνον αυτοί ενεργούν ως ανεξάρτητοι επιχειρηματίες και αναλαμβάνουν τον επιχειρηματικό κίνδυνο της εμπορικής τους δραστηριότητας. Προκειμένου να υπάρξει δε συμφωνία αρκεί οι επιχειρήσεις να έχουν εκφράσει την κοινή βούλησή τους να συμπεριφερθούν στην αγορά – κοινοτική και εθνική – κατά ορισμένο τρόπο, που περιορίζει ή μπορεί να περιορίσει την ελευθερία τους, καθορίζοντας μεταξύ τους τις γραμμές αμοιβαίας δράσης ή αποχής από συγκεκριμένη δράση στην αγορά (αποφάσεις ΔΕΚ της 15^{ης} Ιουλίου 1970, υπόθεση C-41/69 chemie-farma κατά Επιτροπής, σκέψεις 111-113, της 29^{ης} Οκτωβρίου 1980, υποθέσεις 209/78 έως 21/78, σκέψη 86 και αποφάσεις ΠΕΚ της 24^{ης} Οκτωβρίου 1991, υπόθεση T-1/89, σκέψη 120, της 20^{ης} Μαρτίου 2002, υπόθεση T-9/99, σκέψη 199 και της 27^{ης} Σεπτεμβρίου 2006, υπόθεση T-168/01, σκέψη 76, T-41/91 Bayer κατά Επιτροπής, σκέψεις 67-69, T-208/01 Volkswagen κατά Επιτροπής, σκέψεις 30-32). Στα πλαίσια αυτά, σε κάθετες συμφωνίες, συμβατικοί όροι ή πρακτικές που έχουν ως άμεσο ή έμμεσο αντικείμενό τους τον περιορισμό των εισαγωγών σε μία εθνική αγορά (παράλληλων εξαγωγών), έχουν θεωρηθεί ότι αποσκοπούν στη στεγανοποίηση της εν λόγω εθνικής αγοράς και στον περιορισμό, κατά συνέπεια, του ανταγωνισμού στην ενιαία αγορά (T-217/03, παρ. 80-82, C-56,58/64, Costen and Grundig κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής). Επίσης, συμβατικοί όροι σε κάθετες συμφωνίες που επιτρέπουν στον αγοραστή-διανομέα να πωλεί τα προϊόντα του προμηθευτή μόνο στη συμβατικώς παραχωρηθείσα περιοχή (απαγόρευση των παθητικών πωλήσεων) θεωρούνται ότι έχουν ως αντικείμενο τον περιορισμό του ανταγωνισμού (T-67/01 JBC Service κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής, παρ. 96, 101, 103).

8. Επειδή, σύμφωνα με την ανακοίνωση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής “Κατευθυντήριες γραμμές σχετικά με την έννοια του επηρεασμού του εμπορίου των άρθρων 81 και 82 της Συνθήκης” (2004/C 101/07) “Η εκτίμηση με βάση το κριτήριο του επηρεασμού του εμπορίου εξαρτάται από πολλούς παράγοντες, οι οποίοι, λαμβανόμενοι μεμονωμένα, δεν είναι κατ’ ανάγκη καθοριστικοί. Οι παράγοντες αυτοί είναι η φύση της συμφωνίας ή της πρακτικής, η φύση των προϊόντων που καλύπτει η συμφωνία ή πρακτική και η σημασία των ενδιαφερόμενων επιχειρήσεων” (παρ.28). “Η φύση των προϊόντων που καλύπτονται από τις συμφωνίες ή πρακτικές παρέχει επίσης μια ένδειξη για το εάν το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών δύναται να επηρεαστεί. Όταν η ίδια η φύση των προϊόντων διευκολύνει τις διασυνοριακές συναλλαγές ή τα καθιστά ιδιαίτερα σημαντικά για επιχειρήσεις που επιθυμούν να εγκατασταθούν ή να αναπτύξουν τις δραστηριότητές τους σε άλλα κράτη μέλη, το εφαρμοστέο του κοινοτικού δικαίου προσδιορίζεται ευκολότερα από ό,τι σε περιπτώσεις στις οποίες η ζήτηση για προϊόντα προμηθευτών από άλλα κράτη μέλη είναι, λόγω της φύσης τους, πιο περιορισμένη, ή στις οποίες τα προϊόντα παρουσιάζουν μικρότερο ενδιαφέρον από την άποψη της διασυνοριακής εγκατάστασης ή της επέκτασης της οικονομικής δραστηριότητας που ασκείται μέσω παρόμοιας εγκατάστασης” (παρ. 30). “Οι συμφωνίες μεταξύ επιχειρήσεων που επιβάλλουν περιορισμούς στις εισαγωγές και τις εξαγωγές είναι από την ίδια τους τη φύση ικανές να επηρεάσουν το εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών. Στις περιπτώσεις αυτές υπάρχει εγγενής σχέση μεταξύ του πιθανολογούμενου περιορισμού του ανταγωνισμού και της επίδρασης στο εμπόριο, εφόσον ο περιορισμός αποσκοπεί στο να περιορίσει τις ροές αγαθών και υπηρεσιών μεταξύ των κρατών μελών. Είναι αδιάφορο εάν τα μέρη είναι εγκατεστημένα στο ίδιο ή σε διαφορετικά κράτη μέλη” (παρ. 63).

9. Επειδή, τέλος, στον Κανονισμό (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου ορίζεται ότι: “1. Οσάκις οι αρχές ανταγωνισμού των κρατών μελών ή τα εθνικά δικαστήρια εφαρμόζουν την εθνική νομοθεσία ανταγωνισμού σε συμφωνίες, αποφάσεις ενώσεων επιχειρήσεων ή εναρμονισμένες πρακτικές κατά την έννοια του άρθρου 81 παράγραφος 1 της συνθήκης, οι οποίες είναι πιθανόν να

Αριθμός απόφασης: 3793/2012

επιηρεάσουν το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών κατά την έννοια της διάταξης αυτής, εφαρμόζουν επίσης το άρθρο 81 της συνθήκης στις εν λόγω συμφωνίες, αποφάσεις ή εναρμονισμένες πρακτικές. Όταν οι αρχές ανταγωνισμού των κρατών μελών ή τα εθνικά δικαστήρια εφαρμόζουν την εθνική νομοθεσία ανταγωνισμού σε τυχόν καταχρηστική πρακτική που απαγορεύεται από το άρθρο 82 της συνθήκης, εφαρμόζουν επίσης το άρθρο 82 της συνθήκης. 2. ...” (άρθρο 3). “Οι αρχές ανταγωνισμού των κρατών μελών είναι αρμόδιες να εφαρμόζουν τα άρθρα 81 και 82 της συνθήκης σε συγκεκριμένες περιπτώσεις ...” (άρθρο 5). “Οι εξουσίες που ανατίθενται στην Επιτροπή δυνάμει των άρθρων 23 και 24 υπόκεινται στις ακόλουθες προθεσμίες παραγραφής: α) τρία έτη για τις παραβάσεις των διατάξεων σχετικά με τις αιτήσεις παροχής πληροφοριών ή τη διενέργεια ελέγχων, β) πέντε έτη για όλες τις υπόλοιπες παραβάσεις...”. (άρθρο 25). Σύμφωνα δε με το ν. 703/1977 “1. Η Επιτροπή Ανταγωνισμού αν, μετά από σχετική έρευνα που διεξάγεται είτε αυτεπαγγέλτως είτε κατόπιν καταγγελίας ή αίτησης του Υπουργού Ανάπτυξης, διαπιστώσει παράβαση της παραγράφου 1 του άρθρου 1 και των άρθρων 2, 2^α και 5 ή των άρθρων 81 και 82 της Συνθήκης της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, μπορεί με απόφασή της: α) ...” (άρθρο 9 παρ. 1, όπως αντικαταστάθηκε από την παράγραφο 2 του άρθρου 16 του ν. 3373/2005-ΦΕΚ 188 τ. Α’). “Ο παρών νόμος εφαρμόζεται σε όλους τους περιορισμούς του ανταγωνισμού, που επενεργούν ή μπορούν να επενεργήσουν στη χώρα, έστω και αν αυτοί οφείλονται σε συμφωνίες μεταξύ επιχειρήσεων, αποφάσεις ενώσεων επιχειρήσεων, εναρμονισμένη πρακτική μεταξύ επιχειρήσεων ή ενώσεων επιχειρήσεων ή συγκεντρώσεις επιχειρήσεων, που πραγματοποιούνται ή λαμβάνονται έξω από αυτή ή σε επιχειρήσεις ή ενώσεις επιχειρήσεων, που δεν έχουν εγκατάσταση σε αυτή. Το ίδιο ισχύει και για την καταχρηστική εκμετάλλευση της δεσπόζουσας θέσης ή την κατάχρηση σχέσης οικονομικής εξάρτησης που εκδηλώνεται στη χώρα” (άρθρο 32).

10. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας, η προσφεύγουσα εταιρεία είναι από το έτος 1977 θυγατρική εταιρεία του ομίλου “ΗΡΑΚΛΗΣ”. Κατά τη χρονική περίοδο μεταξύ

Αριθμός απόφασης: 3793/2012

των ετών 1987-1995, το (...) % του μετοχικού κεφαλαίου της ανήκε στη θυγατρική εταιρεία του ομίλου, (...) και το υπόλοιπο (...) % στη μητρική εταιρεία, "ΑΓΕΤ". Η κύρια δραστηριότητά της είναι η εξόρυξη διαβαθμισμένης ελαφρόπετρας (κισήρρεως) από το ορυχείο στη νησίδα Γυαλί, το οποίο είναι μισθωμένο από την Κοινότητα Μανδρακίου Νισύρου. Η προαναφερόμενη δε νησίδα, μετά την απαγόρευση λειτουργίας των ορυχείων Σαντορίνης το έτος 1984 και το κλείσιμό τους το έτος 1989, αποτελεί το μοναδικό ορυχείο ελαφρόπετρας στην Ελλάδα. Η ελαφρόπετρα αυτή διατίθεται για χρήσεις οικοδομικές, βιομηχανικές (πετροπλύσιμο υφασμάτων, λειαντικά υλικά) και φαρμακευτικές. Την προεκτιθέμενη περίοδο (1987-1995), το κυρίως προϊόν της ανωτέρω εταιρείας (προσφεύγουσας) ήταν το οικοδομικό υλικό (χρησιμοποιούμενο ιδίως για παραγωγή δομικών στοιχείων τοιχοποιίας) με κόκκους διαμέτρου κάτω των 16mm, το οποίο αντιπροσώπευε περισσότερο από το 90% της εξορυσσόμενης ελαφρόπετρας, ενώ μόνο το 3-7% αυτής είχε κόκκους διαμέτρου άνω των 20mm και διετίθετο για πετροπλύσιμο (STONE WASH). Ειδικότερα, η συνολική παραγωγή ελαφρόπετρας ανερχόταν το έτος 1987 σε 770.490, το 1988 σε 768.381, το 1989 σε 640.609, το 1990 σε 666.701, το 1991 σε 445.224, το 1992 σε 636.249, το 1993 σε 684.121, το 1994 σε 666.521 και το 1995 σε 903.033 τόνους, ενώ ο όγκος πωλήσεων σε STONE WASH δεν υπερέβαινε, αντίστοιχα, τους 34.885 (4,53%), 16.104 (2,10%), 50.448 (7,88%), 44.175 (6,63%), 31.423 (7,06%), 32.245 (5,07%), 29.998 (4,38%), 36.332 (5,45%) και 38.437 τόνους (4,26%). Στις 29-6-1995, η εταιρεία "ΕΛΣΙΜΕΤ Ανώνυμος Εμπορική, Βιοτεχνική, Κατασκευαστική, Ναυτιλιακή και Τουριστική Εταιρεία" (ήδη ΕΛΚΕΤΕΚ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ, ΚΑΤΑΣΚΕΥΩΝ, ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ, ΣΥΜΒΟΥΛΩΝ ΚΑΙ ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗΣ – παρεμβαίνουσα) κατέθεσε καταγγελία κατά της προσφεύγουσας και της μητρικής της εταιρείας ΑΓΕΤ (Ανώνυμος Γενική Εταιρεία Τσιμέντων ΗΡΑΚΛΗΣ) για παράβαση των άρθρων 1 και 2 του ν. 703/1977. Αντίστοιχη δε καταγγελία κατά των ως άνω εταιρειών, ήτοι για παραβίαση των διατάξεων των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης της Ε.Ο.Κ. και συγκεκριμένα για κατάχρηση της δεσπόζουσας θέσης που κατέχει η πρώτη από αυτές στην ελληνική και

Αριθμός απόφασης: 3793/2012

ευρωπαϊκή αγορά, υποβλήθηκε και στη Διεύθυνση Ανταγωνισμού της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στις 9-9-1997, η οποία διαβιβάστηκε από την καταγγέλασα ως άνω εταιρεία στην Ελληνική Επιτροπή Ανταγωνισμού στις 12-9-1997. Η εταιρεία αυτή (ΕΛΣΙΜΕΤ) είχε συσταθεί το έτος 1987 με κύριο σκοπό την επεξεργασία (διαλογή, καθαρισμό, ταξινόμηση, σάκευση) και διάθεση ελαφρόπετρας κατάλληλης για πετροπλύσιμο στις αγορές του εξωτερικού. Κατά το διάστημα δε των ετών 1987-1988 ο σκοπός της αυτός επιτεύχθηκε μέσω της συμμετοχής της – κατά ποσοστό 30% - στο μετοχικό κεφάλαιο της εταιρείας “ΕΛΕΠΡΕΞ ΕΠΕ”, ενώ στη συνέχεια (από το 1989 έως το 1992) ασκώντας αυτοτελώς τη δραστηριότητα αυτή με απ’ ευθείας συναλλαγές προμήθειας ελαφρόπετρας από την προσφεύγουσα. Σύμφωνα με την εν λόγω καταγγελία, η τελευταία αυτή εταιρεία (προσφεύγουσα), η οποία είχε το μονοπώλιο εξόρυξης και διάθεσης ελαφρόπετρας στην Ελλάδα, έχοντας διαπιστώσει την επιτυχία που σημείωσε κατ’ αρχάς η εταιρεία “ΕΛΕΠΡΕΞ” και ακολουθώντας η εταιρεία “ΕΛΣΙΜΕΤ”, με την καθιέρωση του προϊόντος σε χώρες που διέθεταν σημαντική αγορά βιομηχανικών πλυντηρίων για πετροπλύσιμο, όπως η Ιταλία, άρχισε τις προσπάθειες οικειοποίησής της δραστηριότητας αυτής προς όφελος της ίδιας και της μητρικής της “ΑΓΕΤ”. Για το λόγο αυτό χρησιμοποίησε διάφορες μεθόδους, μεταξύ των οποίων ήταν α) η άρνηση προμήθειας επαρκών ποσοτήτων, β) η εσκεμμένη καθυστέρησή της (προμήθειας), γ) η αυθαίρετη και σταδιακή αύξηση των τιμών της, δ) η ταυτόχρονη προσφορά από τη μητρική εταιρεία του τελικού προϊόντος σε πελάτες της “ΕΛΣΙΜΕΤ” με μικρότερη τιμή και ε) η προμήθεια μεγαλύτερων ποσοτήτων σε νεοεισερχόμενες στην αγορά (το 1988) ανταγωνίστριες επιχειρήσεις.

11. Επειδή, κατά τη διερεύνηση της ως άνω καταγγελίας κλήθηκε η προσφεύγουσα και προσκόμισε στη Γενική Διεύθυνση Ανταγωνισμού τα πρακτικά των ακόλουθων συνεδριάσεων του Διοικητικού Συμβουλίου της : 1) Της 20^{ης} Ιουλίου 1990, κατά την οποία προτάθηκε να εξετασθεί η δυνατότητα απορρόφησης από την “ΑΓΕΤ” ολόκληρης της ποσότητας STONE WASH που παραγόταν από αυτή (προσφεύγουσα), ώστε αφενός να μεγιστοποιηθεί το όφελος του ομίλου και αφετέρου να εκλείψουν τα προβλήματα που ανέκυπταν

Αριθμός απόφασης: 3793/2012

με τους εμπόρους της εσωτερικής αγοράς, οι οποίοι αυξάνονταν σε αριθμό και ζητούσαν συνεχώς μεγαλύτερες ποσότητες παρά τη δυσχέρεια ικανοποιήσεώς τους, λόγω της περιορισμένης παραγωγής (πράξη 667). 2) Της 18^{ης} Νοεμβρίου 1992, κατά την οποία αποφασίσθηκε να διερευνηθεί η νομιμότητα της προτάσεως για βαθμιαία απορρόφηση από τον όμιλο όλης της ποσότητας ελαφρόπετρας για πετροπλύσιμο που παραγόταν (πράξη 721). 3) Της 18^{ης} Δεκεμβρίου 1992, στην οποία αποφασίσθηκε να υιοθετηθεί η πρόταση της Νομικής Υπηρεσίας για γεωγραφική κατανομή των αγορών και να δοθεί εντολή αφενός να αρχίσουν διαπραγματεύσεις με τη θυγατρική της “ΑΓΕΤ” εταιρεία “ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΑ ΟΡΥΚΤΑ”, ώστε να αναλάβει η τελευταία την αποκλειστική διάθεση στις αγορές της Ιταλίας και της Ουγγαρίας της ελαφρόπετρας STONE WASH που παραγόταν από αυτή (προσφεύγουσα), αφετέρου δε να κληθούν οι λοιποί πελάτες προς σύναψη αντίστοιχων συμβάσεων για άλλες χώρες (πράξη 725). 4) Της 16^{ης} Φεβρουαρίου 1993, κατά την οποία, μετά από διαπραγματεύσεις, συμφωνήθηκε η κατανομή των αγορών μεταξύ αυτής (προσφεύγουσας) και των πελατών της κατά τα παρατιθέμενα κατωτέρω, βάσει των οποίων προτάθηκε να γίνουν στη συνέχεια και οι σχετικές συμβάσεις (πράξη 727) : Εταιρεία – πελάτης STONE WASH α) “ΕΛΑΜΟΝ”, Ετήσια ποσότητα 3.500 τν, Αγορές με αποκλειστικότητα, Ελλάδα, Ισραήλ, Ν. Αφρική, Μάλτα, Ρουμανία, Διάρκεια σύμβασης (έτη), 2+1 (option) “ΛΑΒΑ”, β) “ΔΑΜΑΡ”, 7.000τν, β) Τυνησία, υπό την προϋπόθεση εγκαταστάσεως σ’ αυτή μονάδας επεξεργασίας STONE WASH, ββ) Βέλγιο, Γερμανία, Γαλλία, 3+2 (option) “ΛΑΒΑ” και 2+1 (option) “ΛΑΒΑ” αντίστοιχα, γ) “PUMICE”, 5.500τν, Ν. Αφρική, Αίγυπτος, Ισραήλ, Κύπρος, Αυστρία, Ολλανδία, Αυστραλία, Αγγλία, 2+1 (option) “ΛΑΒΑ”, δ) “Ι. ΔΑΛΚΑΦΟΥΚΗΣ”, 3.000 τ.ν., Γιουγκοσλαβία, Πολωνία, Βουλγαρία, 2+1 (option) “ΛΑΒΑ” και ε) “ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΑ ΟΡΥΚΤΑ”, 18.000τν, Ιταλία, Ουγγαρία, Σουηδία, 2+1 (option) “ΛΑΒΑ”. 5) Της 27^{ης} Απριλίου 1993, στην οποία έγινε λόγος για μείωση των τιμών του τελικού προϊόντος που, μεταξύ άλλων, οφειλόταν και στη μη διευθέτηση της αγοράς (Ιταλίας), ώστε να αποκλεισθεί ο ανταγωνισμός μεταξύ των εμπόρων (πράξη 732). 6) Της 5^{ης}-7-1991, κατά την οποία αποφασίσθηκε η αρχική μορφή του μέτρου

Αριθμός απόφασης: 3793/2012

πριμοδότησης (εκπτώσεως 2.000δρχ/τόνο) πελατών STONE WASH, οι οποίοι απεδείκνυαν ότι πραγματοποιούσαν εισαγωγές σακκευμένης ελαφρόπετρας στις αγορές της Αφρικής (εκτός Αιγύπτου), Αμερικής και Άπω Ανατολής (πράξη 687). 7) Της 18^{ης}-11-1991, στην οποία αναφερόταν ότι, παρά την έκπτωση που είχε δοθεί για τις αγορές της Β. Αφρικής, Αμερικής και Αυστραλίας, δεν σημειώθηκαν τα αναμενόμενα αποτελέσματα. Η κύρια αγορά των ελληνικών εταιρειών παρέμεινε η Ιταλία που απορροφούσε περισσότερο από το 70% των εξαγωγών (πράξη 696). 8) Της 4^{ης} Ιουνίου 1992, κατά την οποία, αφού έγινε δεκτό ότι η επέκταση του μέτρου για τις επιδοτήσεις των εξαγωγών σε όλες τις χώρες, εκτός Ελλάδος και Ιταλίας, δεν απέδωσε τα προσδοκώμενα αποτελέσματα, αποφασίσθηκε η εφαρμογή του έως τις 31-12-1992 μόνο για αγορές των Η.Π.Α., Αυστραλίας, Καναδά, Άπω Ανατολής και Β. Αφρικής (εκτός Αιγύπτου). Περαιτέρω, στο πλαίσιο της ίδια έρευνας διαπιστώθηκε η από μέρους της ανωτέρω εταιρείας (προσφεύγουσας) υιοθέτηση (από τις 5-7-1991 έως τις 31-12-1992) και η αποδοχή από τους Έλληνες πελάτες της και του μέτρου πριμοδότησης (έκπτωσης 2.000δρχ/τόνο), που τελούσε υπό την προϋπόθεση ότι δεν θα εμπορεύονταν αυτοί ελαφρόπετρα STONE WASH άλλης προέλευσης πέραν εκείνης του Γουαλιού.

12. Επειδή, στη συνέχεια, έγινε δεκτό ότι οι σχετικές αγορές προϊόντος που αφορούσαν την εν λόγω καταγγελία ήταν α) η αγορά εξόρυξης και εμπορίας μη επεξεργασμένης ελαφρόπετρας για πετροπλύσιμο "τζην" ρούχων και β) η αγορά επεξεργασίας και εμπορίας της ελαφρόπετρας αυτής. Ως σχετική δε γεωγραφική αγορά της υπό στοιχ. α' σχετικής αγοράς θεωρήθηκε η ελληνική επικράτεια, δεδομένου ότι το μεγαλύτερο μέρος της παραγωγής (80%!) διετίθετο στους Έλληνες και πολύ μικρή ποσότητα στους ξένους πελάτες της προσφεύγουσας, η οποία είχε το μονοπώλιο στην εν λόγω επικράτεια αλλά αδυνατούσε σε περιόδους μεγάλης ζήτησης (1987-1995) να ικανοποιήσει στο ακέραιο τις ανάγκες των πελατών της αυτών. Εξάλλου, στην αγορά της επόμενης βαθμίδας (επεξεργασίας και εμπορίας ελαφρόπετρας STONE WASH), στην οποία δραστηριοποιήθηκαν, μεταξύ των ετών 1987-1995, οι εταιρείες "ΕΛΕΜΑΡ", "ΕΛΕΠΡΕΞ", "ΕΛΣΙΜΕΤ", "ΑΓΕΤ", "ΔΑΜΑΡ", "ΕΛΑΜΟΝ",

"Ι. ΔΑΛΚΑΦΟΥΚΗΣ", "INTERPUMICE", "PUMICE" και "PUMEX ΑΕ", διαπιστώθηκαν, με βάση τα προσκομισθέντα στοιχεία, τα εξής βασικά χαρακτηριστικά: 1) Αυξομείωση του αριθμού των εταιρειών που δραστηριοποιήθηκαν σ' αυτή (το 1987 υπήρχαν 4 εταιρείες, το 1989 8 εταιρείες, το 1990 7 εταιρείες, τη διετία 1991-1992 6 εταιρείες και την τριετία 1993-1995 4 εταιρείες). 2) Σταδιακή και παράλληλα σταθερή αύξηση του μεριδίου αγοράς της εταιρείας "ΑΓΕΤ", το οποίο παρουσίασε μία αξιοσημείωτη αύξηση κυρίως από το 1993 και μετά (42,2%, 52,5% και 48% αντίστοιχα).

13. Επειδή, μετ' εκτίμηση των ανωτέρω (σκέψεις 10, 11 και 12) η Υπηρεσία κατέληξε στην κρίση ότι η προσφεύγουσα υπέπεσε στις παραβάσεις των άρθρων 1, 2 του ν. 703/1977 και 85, 86 της ΣυνθΕΚ (101 και 102 της Σ.Λ.Ε.Ε.). Ειδικότερα, έκανε δεκτό ότι η τελευταία, η οποία κατείχε το πραγματικό μονοπώλιο και ως εκ τούτου, δεσπόζουσα θέση στην αγορά εξόρυξης και εμπορίας μη επεξεργασμένης ελαφρόπετρας για πετροπλύσιμο, σχεδίασε και εφήρμοσε την εμπορική της πολιτική κατά τέτοιο τρόπο ώστε οι ανεξάρτητοι διανομείς του εν λόγω προϊόντος να διαθέτουν τις ποσότητες που τους προμήθευε σε άλλες εκτός της Ιταλίας αγορές (και συγκεκριμένα κατά κύριο λόγο στις αγορές της Ουγγαρίας και της Σουηδίας). Απέτρεψε δηλαδή με τον τρόπο αυτό είτε άμεσα είτε με την παροχή κινήτρων – εκπτώσεων τις εξαγωγές των Ελληνικών ανταγωνιστικών της "ΑΓΕΤ" επιχειρήσεων προς την Ιταλία και απέκλεισε συγκεκριμένες πηγές προμήθειας από τους Ιταλούς πελάτες της, έχοντας ως αποτέλεσμα τον κατακερματισμό της ενιαίας αγοράς προς βλάβη των τελικών καταναλωτών. Επομένως, αυτή καταχράσθηκε τη δεσπόζουσα θέση της δια της απαγορεύσεως ή και παρεμποδίσσεως παράλληλων εξαγωγών ή παθητικών πωλήσεων από μέρους των Ελλήνων ανταγωνιστών της "ΑΓΕΤ" κυρίως στην αγορά της Ιταλίας. Στην καταχρηστική, άλλωστε, διατήρηση της δεσπόζουσας θέσης της απέβλεπε και η από μέρους της παροχή εκπτώσεως για την εξασφάλιση της αποκλειστικής προμήθειας του ως άνω προϊόντος της. Τέλος, η εν λόγω Υπηρεσία πρόσθεσε, με δεδομένο ότι οι ανωτέρω πρακτικές αφορούσαν το σύνολο των Ελλήνων πελατών της (προσφεύγουσας) και σημαντικό μέρος των πωλήσεών της επί της ελληνικής

Αριθμός απόφασης: 3793/2012

και κυρίως της ιταλικής (αλλά και ευρωπαϊκής) επικράτειας, θα έπρεπε να γίνει δεκτό ότι υφίστατο και αισθητός επηρεασμός του διακοινοτικού εμπορίου. Το συμπέρασμα αυτό απεδέχθη και η Επιτροπή Ανταγωνισμού, η οποία, αφού έκρινε ότι είχε παρέλθει μεγάλο χρονικό διάστημα από την τέλεση των ως άνω παραβάσεων κ' ότι σκόπιμο ήταν για το λόγο αυτό να μην επιβάλει πρόστιμο. Εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση με το εκτιθέμενο στην πρώτη σκέψη περιεχόμενο.

14. Επειδή, ήδη η προσφεύγουσα, με την κρινόμενη προσφυγή προβάλλει, κατ' αρχάς, ότι η προαναφερόμενη απόφαση είναι μη νόμιμη και, συνεπώς, ακυρωτέα, καθόσον η Επιτροπή Ανταγωνισμού δεν είχε, κατά το νόμο, τη δυνατότητα να εφαρμόσει τα άρθρα 85 και 86 της Συνθ. ΕΟΚ. Ειδικότερα, υποστηρίζει ότι το πλαίσιο της υποθέσεως οριοθετήθηκε σαφώς από την Εισήγηση εντός του αντικειμένου της αρχικής καταγγελίας (26^{ης}-9-1995), η οποία αφορούσε σε παράβαση του ν. 703/1977 και, ως εκ τούτου, εφόσον η υπόθεση δεν διευρύνθηκε μέσω συνδυασμένης αυτεπάγγελτης έρευνας της Υπηρεσίας, η Εισήγηση μη νομίμως επεκτάθηκε στη συνέχεια και στην εξέταση πιθανών παραβάσεων των άρθρων αυτών. Προσθέτει δε ότι, εν πάση περιπτώσει, η αποκεντρωμένη εφαρμογή των κοινοτικών κανόνων ανταγωνισμού έλαβε χώρα μετά τη θέσπιση του Κανονισμού 1/2003 και, επομένως, οι εκκρεμείς υποθέσεις ενώπιον της Ευρωπαϊκής Επιτροπής κατά το χρόνο θέσεως του σε ισχύ (1-5-2004) εξακολουθούσαν να υπάγονται στην αρμοδιότητα της τελευταίας. Πλην όμως και υπό την ισχύ του προηγούμενου Κανονισμού 17/1962 δεν καθιερώνετο αποκλειστικότητα εφαρμογής των προαναφερόμενων κοινοτικών κανόνων (85 παρ. 1 και 86) από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή αλλά επεφυλάσσετο σ' αυτή αποκλειστική αρμοδιότητα μόνο ως προς τη χορήγηση ατομικής απαλλαγής βάσει της παραγράφου 3 του προαναφερόμενου άρθρου 85 (βλ. άρθρο 9 του εν λόγω Κανονισμού). Συνεπώς, οι εθνικές αρχές ανταγωνισμού και υπό το καθεστώς του τελευταίου αυτού Κανονισμού (17/1962) είχαν τη δυνατότητα να εφαρμόζουν τα ως άνω άρθρα (85 παρ. 1 και 86 – βλ. υπ' αριθμ. 4 αιτιολογική σκέψη του Κανονισμού 12/2003). Κατ' ακολουθία, εφόσον μετά τη διεξαχθείσα έρευνα απεδόθησαν

Αριθμός απόφασης: 3793/2012

στην προσφεύγουσα αντιανταγωνιστικές πρακτικές, οι οποίες ήταν ικανές, σύμφωνα με την Υπηρεσία, να επηρεάσουν το κοινοτικό εμπόριο και από μέρους της Ευρωπαϊκής Επιτροπής δεν κινήθηκε η σχετική διαδικασία με αφορμή την προαναφερόμενη καταγγελία που υποβλήθηκε σ' αυτή (9-9-1997), νομίμως η Επιτροπή Ανταγωνισμού επελήφθη της εφαρμογής των εν λόγω άρθρων, τα δε αντίθετα ανωτέρω υποστηριζόμενα είναι απορριπτέα ως αβάσιμα. Όπως επίσης απορριπτέος ως αβάσιμος είναι και ο ισχυρισμός ότι εν προκειμένω δεν είχαν εφαρμογή οι διατάξεις των άρθρων 1 και 2 του ν. 703/1977, αφού οι συμπεριφορές που αποδόθηκαν στην προσφεύγουσα δεν είχαν και ούτε θα μπορούσαν να έχουν επενεργήσει στην Ελλάδα, όπως απαιτεί το άρθρο 32 του ως άνω νόμου. Τούτο δε διότι οι περιοριστικές του ανταγωνισμού πρακτικές που αποδόθηκαν σ' αυτή, η οποία κατείχε το μονοπώλιο στη σχετική αγορά της εξόρυξης και εμπορίας μη επεξεργασμένης ελαφρόπετρας STONE WASH, αφορούσαν το σύνολο των Ελλήνων πελατών της και σημαντικό μέρος των πωλήσεων της επί της ελληνικής επικράτειας.

15. Επειδή, στην συνέχεια, με την εν λόγω προσφυγή προβάλλεται ότι παρά το νόμο η Γενική Διεύθυνση Ανταγωνισμού δεν κάλεσε την προσφεύγουσα να διατυπώσει τις απόψεις της επί των στοιχείων που είχαν συλλεγεί κατά το προπαρασκευαστικό στάδιο έκδοσης της Εισηγήσεως. Και αυτός ο ισχυρισμός, όμως, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, διότι, κατ' αρχάς, από τις διατάξεις του άρθρου 26 του ν. 703/1977, που διέπουν τη διεξαγωγή των ερευνών της Γενικής Διεύθυνσης Ανταγωνισμού, δεν προκύπτει τέτοια υποχρέωση της τελευταίας. Περαιτέρω η αποτελεσματική άσκηση του δικαιώματος ακρόασης επιβάλλει να παρέχεται πρόσωπα που αφορά η διαδικασία διαπιστώσεως παράβασης, η δυνατότητα να καταστήσουν γνωστές τις απόψεις τους εφ' όλων των αιτιάσεων που αποδίδονται σ' αυτά πριν από την έκδοση της καταλογιστικής πράξεως. Η απαίτηση δε αυτή ικανοποιήθηκε εν προκειμένω, αφού πριν από την έκδοση της προσβαλλόμενης αποφάσεως δόθηκε η δυνατότητα στην προσφεύγουσα να υποβάλει εγγράφως και προφορικώς τις απόψεις της επί των πορισμάτων της Γενικής Διεύθυνσης Ανταγωνισμού που προέκυψαν από τη διενεργηθείσα έρευνα και

Αριθμός απόφασης: 3793/2012

ενσωματώθηκαν στη μη δεσμευτική για την Επιτροπή Ανταγωνισμού Εισήγηση. Ενόψει των ανωτέρω, εξάλλου, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος και ο επόμενος συναφής ισχυρισμός που διατυπώνεται στην προσφυγή αυτή, σύμφωνα με τον οποίο, παρά το γεγονός ότι το συνταγματικώς κατοχυρωμένο ως άνω δικαίωμα (ακροάσεως) επιτάσσει τα αρμόδια όργανα να “ακούουν” πράγματι το διοικούμενο και να λαμβάνουν υπόψη τις θέσεις του, τεκμηριώνοντας την όποια αντιμετώπισή τους, στην προκειμένη περίπτωση ουδεμία μνεία περιέχεται στην προσβαλλόμενη απόφαση επί των αποδεικτικών μέσων που προσκομίσθηκαν και των ισχυρισμών που προβλήθηκαν εγγράφως και προφορικώς. Τα στοιχεία αυτά σε κάθε περίπτωση, εντός των ορίων, της προσφυγής, θα εκτιμηθούν από το Δικαστήριο κατά τη διαπίστωση της συνδρομής ή μη των προϋποθέσεων εκδόσεως της ανωτέρω αποφάσεως.

16. Επειδή, ακολούθως, η προσφεύγουσα εταιρεία, αμφισβητώντας την τέλεση των παραβάσεων που της αποδίδονται, ισχυρίζεται – όπως, άλλωστε, κατέθεσαν και ενώπιον της Επιτροπής Ανταγωνισμού ο κατά την κρίσιμη περίοδο (.....)και ο (.....)) ότι είχε φθάσει στο σημείο να εξαρτάται πλήρως από τη Ιταλική αγορά, στην οποία, λόγω των αναγκών της μόδας, είχαν πρώτα αναπτυχθεί πλυντήρια με κυλίνδρους που χρησιμοποιούσαν την ελαφρόπετρα STONE WASH. Υπό τα δεδομένα δε αυτά αποφάσισε να επεκτείνει τη δραστηριότητά της και σε άλλες αγορές, προκειμένου να αμβλυνθεί η εξάρτηση αυτή. Για το λόγο αυτό χορήγησε κίνητρα (εκπτώσεις) στους πελάτες της που επιθυμούσαν την ως άνω επέκταση, γεγονός το οποίο είχε ως επακόλουθο, λόγω της περιορισμένης παραγωγής, τη μείωση της δραστηριότητάς τους στην Ιταλική αγορά και την ανάπτυξή της σε αγορές άλλων χωρών. Προβάλλει δε στη συνέχεια ότι, εν πάση περιπτώσει, η αποδιδόμενη σ’ αυτή συμπεριφορά ουδόλως εμπίπτει στην έννοια της απαγόρευσης παράλληλων εξαγωγών, η οποία (έννοια) αφορά την (αντίστροφη) περίπτωση κατά την οποία ο προμηθευτής προσπαθεί να διαφυλάξει στεγανοποιημένα τα εθνικά δίκτυα διανομής των προϊόντων του, μέσω αποθάρρυνσης των κατά τόπο διανομέων από την εξαγωγή τους εκτός

Αριθμός απόφασης: 3793/2012

του συμβατικού εδάφους. Ακόμη και αν ήθελε υποθεθεί όμως ότι η εν λόγω συμπεριφορά της περιόρισε πράγματι τις παράλληλες εξαγωγές, δεν αποδεικνύεται πάντως οποιαδήποτε αιτιώδης συνάφεια μεταξύ των πράξεων που της καταλογίζονται (παροχή κινήτρων για επέκταση σε άλλες αγορές) και του αποτελέσματος για το οποίο κατηγορείται (αποκλεισμός από την Ιταλική αγορά). Προσθέτει δε σχετικώς ότι οι ως άνω πελάτες της περιόρισαν τις εξαγωγές τους στην Ιταλία λόγω α) της “πατέντας” (αεροδιαχωρισμού της ελαφρόπετρας STONE WASH) που χρησιμοποίησε η “ΑΓΕΤ”, η οποία (πατέντα) περιόρισε σημαντικά το κόστος του προϊόντος και κατέστησε οικονομικώς ασύμφορο σ’ αυτούς να πωλούν σε ανταγωνιστική τιμή στην αγορά της Ιταλίας και β) της επιλογής τους να δραστηριοποιηθούν σε άλλες αγορές, όπου θα μπορούσαν να είναι πιο ανταγωνιστικοί. Εξάλλου, ως προς τη δεύτερη καταχρηστική πρακτική που αποδίδεται σ’ αυτή (προσφεύγουσα), ήτοι της παροχής εκπτώσεων αποκλειστικότητας, προβάλλεται ότι ουδέποτε απαγόρευσε η τελευταία τους πελάτες της να προμηθεύονται ελαφρόπετρα από άλλους παραγωγούς. Απαίτησε μόνο - και αυτή ήταν αληθής έννοια του όρου – να μην αναμιγνύεται το προϊόν της με ξένο, ώστε ούτε αυτό να δυσφημίζεται αλλ’ ούτε και η ίδια να φθάνει στο σημείο να παρέχει εκπτώσεις για την πώληση ελαφρόπετρας άλλης προελεύσεως.

17. Επειδή, κατά τα εκτιθέμενα στην ενδέκατη σκέψη, η προσφεύγουσα, κατά το χρονικό διάστημα από 5-7-1991 έως 31-12-1992, υιοθέτησε και έγινε σιωπηρά αποδεκτό από τους Έλληνες διανομείς της μέτρο πριμοδότησης (εκπτώσεων), που ευνοούσε τις εξαγωγές σε τρίτες χώρες, με σκοπό τη μείωση του ποσοστού αυτών κυρίως προς την Ιταλία. Το μέτρο αυτό αποτελούσε υπό τον όρο ότι δεν θα εμπορεύονται αυτοί ελαφρόπετρα άλλης προέλευσης πλην του ορυχείου της, κατά τη ρητή διατύπωση των σχετικών επιστολών που απηύθυνε προς αυτούς, από την οποία (διατύπωση) ουδόλως προκύπτει η προβαλλόμενη ως άνω έννοια του όρου αυτού (βλ. τις παό 19-7-1991 επιστολές προς τους πελάτες της “ΔΑΛΚΑΦΟΥΚΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΕΒΕ”, “ΕΛΑΜΟΝ ΕΛΛΑΣ ΕΠΕ”, “ΔΑΜΑΡ ΑΕΒΕ”, “ΡΟΜΕΧ ΑΕ” κ.α.). Όπου η απαίτησή της περιοριζόταν στη μη ανάμιξη του προϊόντος της με ξένο, οριζόταν

Αριθμός απόφασης: 3793/2012

αυτό ρητών, όπως προκύπτει από τη με χρονολογία 5-6-1989 επιστολή της προς την “ΕΛΣΙΜΕΤ” που προσκομίζει μετ’ επικλήσεως. Περαιτέρω, κατά τα αναφερόμενα επίσης στην ανωτέρω σκέψη, το Διοικητικό Συμβούλιο αυτής (προσφεύγουσας), κατά τη συνεδρίαση της 18^{ης}-12-1992, αποφάσισε να υιοθετήσει την πρόταση της Νομικής Υπηρεσίας για γεωγραφική κατανομή των αγορών, δίνοντας εντολή αφενός να αρχίσουν διαπραγματεύσεις με την θυγατρική της “ΑΓΕΤ” εταιρεία “ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΑ ΟΡΥΚΤΑ”, ώστε να αναλάβει η τελευταία την αποκλειστική διάθεση του ως άνω προϊόντος στις αγορές της Ιταλίας και της Ουγγαρίας, αφετέρου δε να κληθούν οι λοιποί πελάτες της προς σύναψη αντίστοιχων συμβάσεων για άλλες χώρες. Η επιδίωξη της αυτή έγινε αποδεκτή από τους Έλληνες πελάτες της, όπως προκύπτει από το υπ’ αριθμ. 727/16-2-1993 πρακτικό του Διοικητικού Συμβουλίου της, στο οποίο καταγράφεται η επίτευξη συμφωνίας με αυτούς, προκειμένου να αποσυρθούν από την Ιταλική αγορά (έως 30-6-1993). Το ίδιο δε Διοικητικό Συμβούλιο, σε μεταγενέστερο πρακτικό (732/27-4-1993) διαπιστώνει μείωση των τιμών του τελικού προϊόντος, την οποία αποδίδει “στη μη διευθέτηση της αγοράς (Ιταλίας), ώστε να αποκλεισθεί ο ανταγωνισμός μεταξύ των εμπόρων. Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η εν λόγω εταιρεία επεδίωξε, με τον προεκτιθέμενο τρόπο, να αποτρέψει τις εξαγωγές των ελληνικών ανταγωνιστικών της “ΑΓΕΤ” επιχειρήσεων προς την Ιταλία αλλά και να αποκλείσει οποιονδήποτε ανταγωνισμό στην αγορά της ελαφρόπετρας STONE WASH, που θα μπορούσε να προκύψει από εξαγωγές του προϊόντος αυτού εκ μέρους των Ελλήνων διανομέων. Η συμπεριφορά της δε αυτή, που απέβλεπε στον περιορισμό του παράλληλου εμπορίου και της δυνατότητας αγοράς προμηθευτές, προσέκρουε στις διατάξεις τόσο του άρθρου 1 του ν. 703/1977 όσο και του άρθρου 85 της Συνθ ΕΟΚ, καθόσον ήταν ικανή να επηρεάσει το εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών, ενώ στο μέτρο που αποτελούσε απόρροια της δράσεώς της ως δεσπόζουσας επιχείρησης, ήταν και καταχρηστική κατά τα άρθρα 2 και 86 του ανωτέρω νόμου και της προαναφερόμενης Συνθήκης αντίστοιχα. Άλλωστε, για το χαρακτηρισμό της συμπεριφοράς μιας τέτοιας επιχείρησης ως καταχρηστικής, κρίσιμο στοιχείο αποτελεί, κατά τα γενόμενα δεκτά στην Πέμπτη

Αριθμός απόφασης: 3793/2012

σκέψη, η ίδια η συμπεριφορά, αντικειμενικώς λαμβανομένη και όχι τα κίνητρα και ο σκοπός της, τα οποία συνιστούν απλώς ελαφρυντικό ή επιβαρυντικό παράγοντα, ενώ αρκεί περαιτέρω αυτή να είναι ικανή να περιορίσει τον ανταγωνισμό και δεν είναι αναγκαίο να αποδεικνύεται ότι έχει επιφέρει και συγκεκριμένο αποτέλεσμα στην οικεία αγορά. Εκ τούτων έπεται ότι υπέπεσε η προσφεύγουσα στις παραβάσεις που της αποδίδονται με την προσβαλλόμενη απόφαση και τα αντίθετα υποστηριζόμενα στην προηγούμενη σκέψη είναι απορριπτέα ως αβάσιμα, η παραδοχή δε αυτή δεν έρχεται σε αντίθεση προς την υπ' αριθμ. 127.100/1998 αμετάκλητη αθωωτική απόφαση του Μονομελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών, με την οποία έγινε απλώς δεκτό ότι οι εκπρόσωποι της τελευταίας δεν αρνήθηκαν ποτέ να προμηθεύσουν την παρεμβαίνουσα με ελαφρόπετρα.

18. Επειδή, τέλος, προβάλλεται ότι είχε υποκύψει εν προκειμένω στην πενταετή παραγραφή του άρθρου 25 του Κανονισμού 1/2003 το δικαίωμα της Επιτροπής Ανταγωνισμού όχι μόνο προς επιβολή προστίμου αλλά και (προς) διαπίστωση των προαναφερόμενων κοινοτικών παραβάσεων, εφόσον δεν απέδειξε η τελευταία ειδικό έννομο συμφέρον προς τούτο. Προστίθεται δε ότι σε παραγραφή είχαν υποπέσει και οι παραβάσεις των ως άνω εθνικών διατάξεων (άρθρα 1 και 2 του ν. 703/1977). Τούτο δε διότι η Επιτροπή Ανταγωνισμού, ελλείψει σχετικής νομοθετικής ρυθμίσεως, όφειλε να είχε ενεργήσει εντός ευλόγου χρόνου, ο οποίος δεν μπορούσε να υπερβεί την πενταετία από την τέλεση αυτών, όπως απαιτούν η ασφάλεια του διοικουμένου, η προστατευόμενη εμπιστοσύνη αυτού και οι αρχές της έγκαιρης και άμεσης ενέργειας της Διοίκησης, αλλά και προβλέπουν ρητώς τόσο ο ανωτέρω Κανονισμός για τις κοινοτικές παραβάσεις όσο και ο νεότερος ν. 3959/2011 για τις ίδιες παραβάσεις των άρθρων 1 και 2 αυτού, του οποίου, πάντως, η (αναδρομική εφαρμογή μόνο στις παραβάσεις που έχουν τελεσθεί πριν από την έναρξη ισχύος του και δεν έχουν αποτελέσει αντικείμενο καταγγελίας ή αυτεπάγγελτης έρευνας ή αιτήματος έρευνας του αρμόδιου Υπουργού (άρθρ. 50 παρ. 6), συνιστά διάκριση που αντιβαίνει στη συνταγματική αρχή της ισότητας.

19. Επειδή, το ζήτημα της παραγραφής της εξουσίας των εθνικών αρχών, όταν καλούνται να εφαρμόσουν σε μία περιοριστική του ανταγωνισμού πρακτική, πέραν των εθνικών και τους κοινοτικούς κανόνες του ανταγωνισμού, καταλείπεται – και στην τελευταία αυτή περίπτωση – στην αρμοδιότητα των κρατών μελών, σύμφωνα με τη γενική αρχή της θεσμικής και δικονομικής αυτονομίας, η οποία διέπει τη δράση των αρμόδιων διοικητικών αρχών κατά την επιβολή κυρώσεων για παραβάσεις των κοινοτικών εν γένει διατάξεων. Στο ν. 703/1977, που ίσχυε κατά τον κρίσιμο χρόνο, δεν περιλαμβάνεται σχετική πρόβλεψη, ενώ η πενταετής παραγραφή που θεσπίζει το άρθρο 42 του ν. 3959/2011 (ΦΕΚ 93 τ. Α'), καταλαμβάνει μόνο τις παραβάσεις που έχουν τελεσθεί πριν από την έναρξη ισχύος του και δεν έχουν καταστεί εκκρεμείς ενώπιον της Επιτροπής Ανταγωνισμού (άρθρ. 50 παρ.6), η διάκριση δε αυτή, ερειδόμενη σε αντικειμενικό κριτήριο, είναι συνταγματικώς θεμιτή, μη αντιβαίνουσα στην αρχή της ισότητας. Επομένως, η Επιτροπή Ανταγωνισμού, επιλαμβανόμενη, κατά το χρόνο ισχύος του προαναφερόμενου νόμου (703/1977), παραβάσεων που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής τόσο των εθνικών διατάξεων του ανταγωνισμού όσο και των συναφών κοινοτικών, οφείλει, σε συμμόρφωση προς την αρχή της ισοδυναμίας, να τηρεί κατά την έκδοση της αποφάσεώς της και επί των τελευταίων αυτών (κοινοτικών παραβάσεων) την αρχή της εύλογης προθεσμίας, η οποία (εύλογη προθεσμία) εκτιμάται κάθε φορά σε συνάρτηση προς τις περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως. Η μη τήρηση ωστόσο, της αρχής αυτής ασκεί επιρροή επί του κύρους της διοικητικής διαδικασίας και της σχετικής αποφάσεως, μόνον όταν αποδεικνύεται ότι η παρέλευση υπερβολικού χρόνου είχε επίπτωση στην ικανότητα των επιχειρήσεων να αμυνθούν αποτελεσματικά, άλλως συνεπάγεται απλώς μείωση των προβλεπόμενων κυρώσεων (Τ. 305/94 6. 122, C-238/99 6. 173, T-213/00 6. 321, C-113/04 6. 47-48, C-185/95 6. 48-49, 141-142). Στην προκειμένη περίπτωση, κατά τα προεκτεθέντα, η ένδικη καταγγελία υποβλήθηκε στην Επιτροπή Ανταγωνισμού το έτος 1995 και η διερεύνηση της υποθέσεως άρχισε δέκα έτη μεταγενέστερα. Στη συνέχεια η εισήγηση και η έκδοση της προσβαλλόμενης αποφάσεως έλαβαν χώρα, αντίστοιχα, τα έτη

Αριθμός απόφασης: 3793/2012

2010 και 2011. Λαμβάνοντας υπόψη την περιπλοκότητα της υποθέσεως, τη σημασία αυτής και τη συμπεριφορά που επέδειξαν οι εμπλεκόμενοι, διαπιστώνεται ότι η διαδικασία ενώπιον της εν λόγω Επιτροπής διήρκεσε πέραν του επιβαλλόμενου από τις περιστάσεις εύλογου χρόνου. Η υπέρβαση όμως του χρόνου αυτού ουδόλως αποδεικνύεται ότι έθιξε τα δικαιώματα άμυνας της προσφεύγουσας, η οποία περιορίζεται να υποστηρίξει αορίστως ότι, για τον ανωτέρω λόγο, περιήλθε σε αδυναμία να αναζητήσει όλα εκείνα τα έγγραφα που θα επιβεβαίωναν πλήρως τους ισχυρισμούς της ότι δεν υπέπεσε στις συμπεριφορές που της αποδόθηκαν, οι οποίες, κατά τα προαναφερθέντα, βασίσθηκαν σε στοιχεία που προσκομίσθηκαν από την ίδια (πρακτικά συναστίσεων μεταξύ εκπροσώπων των εμπλεκόμενων επιχειρήσεων). Ενόψει αυτών, νομίμως η Επιτροπή Ανταγωνισμού, με την προσβαλλόμενη απόφαση, διαπίστωσε τις προεκτιθέμενες παραβάσεις και περιορίσθηκε – χωρίς την επιβολή προστίμων – α) να απευθύνει σ' αυτή (προσφεύγουσα) σύσταση για παράλειψη ανάλογων συμπεριφορών στο μέλλον και β) να την απειλήσει με πρόστιμο σε περίπτωση τυχόν συνεχίσεως ή επαναλήψεως αυτών, όσα δε αντίθετα υποστηρίζονται είναι απορριπτέα ως αβάσιμα.

20. Επειδή, κατ' ακολουθία, πρέπει να απορριφθεί η κρινόμενη προσφυγή και να καταπέσει υπέρ του Δημοσίου το σχετικό παράβολο, να απαλλαγεί δε η προσφεύγουσα από τα δικαστικά έξοδα κατ' εκτίμηση των περιστάσεων· περαιτέρω, να γίνει δεκτή η προαναφερόμενη παρέμβαση και να αποδοθεί στην παρεμβαίνουσα το παράβολο που κατέβαλε.

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Απορρίπτει την προσφυγή.

Διατάσσει την κατάπτωση του σχετικού παραβόλου υπέρ του Δημοσίου.

Απαλλάσσει την προσφεύγουσα από τα δικαστικά έξοδα.

Δέχεται την παρέμβαση.

Διατάσσει την απόδοση του παραβόλου στην παρεμβαίνουσα.

Αριθμός απόφασης: 3793/2012

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 15 Νοεμβρίου 2012 και 30 Νοεμβρίου 2012 και δημοσιεύθηκε στην ίδια πόλη, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, στις 24 Δεκεμβρίου 2012.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

ΦΩΤΙΟΣ ΚΑΤΣΙΓΙΑΝΝΗΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ

Ζ.Π.